

2. Czy w przypadku, gdy cudzoziemiec pod rządami rozporządzenia 604/2013, tak jak i pod rządami rozporządzenia 343/2003⁽¹⁾, co do zasady nie może powołać się na nieprawidłowe zastosowanie kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa, gdy państwo, do którego skierowano wniosek o przejęcie przychyliło się do tego wniosku, prawidłowe jest stanowisko drugiej strony postępowania, w myśl którego wyjątek od tej zasady jest dopuszczalny jedynie w związku z sytuacjami dotyczącymi rodziny w rozumieniu art. 7 rozporządzenia 604/2013, czy też inne szczególne fakty lub okoliczności mogą spowodować, że cudzoziemiec będzie mógł powołać się na niewłaściwe zastosowanie kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa?
3. Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie brzmi, że oprócz sytuacji dotyczących rodziny także inne okoliczności mogą prowadzić do tego, że cudzoziemiec będzie mógł powołać się na niewłaściwe zastosowanie kryteriów służących ustaleniu odpowiedzialnego państwa, czy fakty i okoliczności opisane w pkt 12 postanowienia [odsyłającego] mogą stanowić takie szczególne fakty i okoliczności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca 9Dz. U. L 180, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 12 lutego 2015 r. – BP Europa SE/Hauptzollamt Hamburg-Stadt**

(Sprawa C-64/15)

(2015/C 138/50)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BP Europa SE

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 10 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przesłanki tego przepisu są spełnione tylko wówczas, jeżeli całość wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie dotarła do miejsca przeznaczenia albo czy przepis ten może być stosowany przy uwzględnieniu art. 10 ust. 6 dyrektywy 2008/118/WE także w przypadkach, w których tylko część wyrobów akcyzowych objętych procedurą zawieszenia poboru akcyzy nie dotarła do miejsca przeznaczenia?
2. Czy art. 20 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE należy interpretować w ten sposób, że przemieszczanie wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy kończy się dopiero wówczas, gdy odbiorca dokonał całkowitego rozładunku środka transportu, który do niego dotarł, tak że stwierdzenie brakującej części przesyłki w trakcie rozładunku następuje jeszcze podczas przemieszczania?
3. Czy art. 10 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/118/WE stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym właściwość państwa przeznaczenia do poboru podatku (poza wyłączeniem przypadków uregulowanych w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE) została uzależniona jedynie od stwierdzenia wystąpienia nieprawidłowości i niemożliwości ustalenia miejsca wystąpienia nieprawidłowości albo jest dodatkowo wymagane stwierdzenie, że wyroby akcyzowe poprzez ich wycofanie z procedury zawieszenia poboru akcyzy zostały wprowadzone do konsumpcji?

4. Czy art. 7 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2008/118/WE należy interpretować w ten sposób, że przy stwierdzeniu nieprawidłowości zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE należy przyjąć dopuszczenie do konsumpcji przewożonych wyrobów akcyzowych w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy i które nie dotarły do miejsca przeznaczenia we wszystkich przypadkach, w których nie można przedstawić przewidzianego w art. 7 ust. 4 dyrektywy 2008/118/WE dowodu całkowitego zniszczenia lub nieodwracalnej utraty stwierdzonej brakującej części towaru?

(¹) Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG; Dz.U. 2009 L 9, s. 12.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bari (Włochy)
w dniu 12 lutego 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Vitowi Santorowi**

(Sprawa C-65/15)

(2015/C 138/51)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Bari

Strona w postępowaniu głównym

Vito Santoro

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 lutego 2012 r. [w sprawach połączonych C 72/10 i C 77/10] należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie ogłoszeniu przetargu na koncesje o czasie trwania krótszym od koncesji przyznanych w przeszłości, jeżeli wspomniany przetarg został ogłoszony rzekomo w celu usunięcia konsekwencji wynikających z bezprawnego wykluczenia pewnej liczby operatorów z wcześniejszych przetargów?
- 2) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie temu, aby wymóg dostosowania czasu wygaśnięcia koncesji stanowił odpowiednie uzasadnienie dla krótszego w porównaniu z koncesjami przyznanymi w przeszłości, czasu trwania koncesji objętych przetargiem?
- 3) Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. TFUE analizowane w świetle powyższego wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie dla wprowadzenia obowiązku nieodpłatnego zbycia użytkowania środków materialnych i niematerialnych majątku, które tworzą sieć zarządzania grammi i ich przyjmowania w wypadku zakończenia działalności, z powodu upływu końcowego terminu ważności koncesji lub z powodu decyzji o jej wygaśnięciu lub odebraniu?

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Grecka

(Sprawa C-66/15)

(2015/C 138/52)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Wasmeier i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka